

[Hanne Reintoft.]

optaget propaganda for Hitlers krig i 1939, da vi lige havde indgået en ikke-angrebspagt med den stat, der i og for sig påstod, den førte en forsvarskrig? I Mellemøsten i dag kalder hver part også krigsførelsen for forsvarskrig. Jeg tror altså, det vil blive meget svært på et ret snævert juridisk grundlag i forbindelse med straffesager at tage stilling til det.

Samtidig er vi i den ulykkelige situation, at krig ofte har karakter af overfald på tværs af internationalt vedtagne konventioner, uden at der i folkeretlig forstand er tale om en krigserklæring. Hvorledes skal disse angrebshandlinger opfattes, og hvem skal vurdere, om der foreligger angrebskrig her?

Så vidt jeg kan forstå på ministerens oplæg, må man holde sig til bemærkningerne til lovforslaget om, at man ved ordet „krig“ forstår en stats brug af væbnet magt mod en anden stat. Men det fremgår ikke, hvorledes angrebshandlingen skal defineres.

Jeg vil gerne tage et direkte eksempel, som hr. Kjær Rasmussen allerede var inde på, og spørge justitsministeren, om propaganda for og ophidselse til støtte af USAs krigsførelse i Vietnam vil være omfattet af lovgivningen her. Det må der kunne svares ganske kort og enkelt på. Sagen har været brændende aktuel i forbindelse med filmen „De grønne djævlø“. Der var problemer omkring denne film, bl. a. fordi vi ikke havde den lovgivning, vi nu har på bordet her. Problemet må være gennemtænkt, og det vil i og for sig afsløre, om man i justitsministeriet har nogen definition af, hvornår der foreligger en angrebskrig — eller om det simpelt hen bare er noget, man for at imødekomme visse internationale forbindelser har siddet og vedtaget.

Jeg vil med hensyn til bestemmelsen om forhånelse af en fremmed nations flag gerne spørge, hvordan det lovgivningsmæssigt forholder sig med de nationer, som Danmark ikke anerkender.

Dernæst lovforslaget om forskelsbehandling på grund af race. Ulykkeligvis har vi set uhyggelige tendenser til racediskrimination i lande, hvis kultur i øvrigt ikke ligger så langt fra vores, i forbindelse med et stigende antal udenlandske arbejdere. Jeg tænker her først og fremmest på de meget uheldige udtryksformer, det har fået i Eng-

land. Men også herhjemme har vi set lignende ubehagelige tendenser. F. eks. kan henvises til en episode på Fyn i sommer, hvor en gruppe grundejere protesterede mod at være naboer til udenlandske kvindelige arbejdere. Det bliver igen et fortolkningsproblem, om dette omfattes af loven.

Jeg mener, det er godt, når man vil ændre straffelovens § 266 b til ikke alene at omfatte en gruppe af den danske befolkning, men til en gruppe personer. Det må gøre loven mere anvendelig.

Der gives i betænkningen, synes jeg, udtryk for lige lovlig meget betænkelighed ved de meget store problemer, der rejser sig både på bolig- og arbejdsmarkedet i forbindelse med den udenlandske arbejdskraft. Jeg synes, man viser en ret stor ængstelse for, at dette lovforslag ikke er så omfattende, at det kan løse problemet til bunds, men at mange vanskeligheder stadig må klares andre steder, f. eks. på arbejdsmarkedet og via arbejdsmarkedshandlinger. Det er nødvendigt, men lovgivningen her skulle dog gerne være så omfattende, at den kan omfatte alle former for misbrug eller diskrimination og anvendes til øjeblikkelig indskriden, hvis loven siddes overhørig.

Man kommer i betænkningen ind på, men meget let hen over vores egen nations diskriminering af vort grønlandske mindretal, men betænkningen frifinder os med et par meget fåmælte bemærkninger. Jeg føler mig personlig ikke overbevist om, at der ikke tit foregår noget, der har racediskrimination i sig, på Grønland. Visse former for lovgivning og forordninger kan vel heller ikke helt frikendes, f. eks. synes jeg man i betænkningen går meget let hen over problemerne omkring fødestedskriteriet.

Jeg ser i bemærkningerne, ikke til min undren, men alligevel — ja, jeg ved snart ikke, hvad jeg skal sige — at der har været visse indvendinger fra rigsadvokaten og præsidenten for østre landsret, idet disse har ment, at de foreslåede strafferammer er for vide. Der er ikke nogen nærmere begrundelse for det, men jeg vil slutte med at spørge ministeren, om den ubehagelige kendsgerning, at anklagemyndigheden for ikke så længe siden i østre landsret ganske upåagtet af dommeren gentagne gange selv brugte og accepterede, at vidner brugte udtrykket „spaghettidreng“ om en tiltalt,